

TARA LASKOWSKI

ÖÖ

VARJUS
KADUNUD

SEE OLI KADUMISEKS TÄIUSLIK KOHT...

Originaali tiitel:
Tara Laskowski
One Night Gone
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Tara Laskowski
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09384120
ISBN 978-9949-82-639-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale

Ja väike merineitsi suudles tema kätt, ja ta arvas juba tundvat, et tema süda lõhkeb. Sest printsi pulmapäeva hommik toob talle ju surma ja muudab ta vahuks mere peal.

HANS CHRISTIAN ANDERSEN „VÄIKE MERINEITSI“

PROLOOG

Opal Beach
Suvi 1986

TÜDRUK püüdis mitte vaadata üles ähmasesse suveöösse, kus kajakad tohutute paberlindudena ringi tiirlesid. Nad ajasid tal pea ringi käima. Ta keskendus horisonidile, tumedale mäslevale ookeanile ja vahustele laineharjadele.

Thomas, kutt peolt, surus end tema vastu, reied tihedalt tema omade vastas. Tüdruk tundis, kuidas tema põsed kuumavad, aga siin, sadamasilla lõpus, oli ikkagi jahedam, eemal tuledest ja lärmist, mänguautomaatide pidevast kõlinast ja tärinast ning kõrvulukustavast kiljumisest karussellil, millel ta oli eelmise aasta oksendanud ja siis nõudnud, et ta sõbrad sellest vaikiks.

Thomas kallutas teda üle käsipuu – mitte liiga kaugele, aga piisavalt, et ta tajuks ohtu, tunneks, et kui poiss nihutaks ainult pisut oma suurt kätt, kukuks ta alla nagu traagiline kangelanna. Thomas naeris, tõmmates ta tagasi, niiske hingeõhk tema juukseid püüdmast.

„Lõpeta!“ ütles tüdruk poissi lüües, kuigi ei teadnud isegi, kas mõtles seda tõsiselt.

Thomas meeldis talle. Talle meeldis, kuidas poiss ta end tundma pani – olulisena. Lõbusana. Seksikana. Thomas oli peol öelnud, et on pärit Indiana viljapõldude vahelt – osariigist, mida tüdruk poleks osanud kaardilt leida, kuigi ta polnud valmis seda poisile mingil

juhul tunnistama. Poiss on pikk nagu maisivars, mõtles tüdruk, kui Thomas end uuesti tema poole kallutas ja naerukihinana huultele kerkinud võbeluse minema suudles.

Nende sõbrad olid sadamasilla teises otsas, juues tühjadesse limonaadipurkidesse valatud õlut, lobisedes ja loopides lendavat taldrikut. Kutid viskasid ketast nii kiiresti ja madalalt, et tüdruk kartis, et see võib üle sadamasilla ääre lennata.

Nad olid nagu ilusas unenäos, mis ei lõpe iialgi, tardunud hilissuve hetke, kui kõik tundus veel hea ja õige. *Igavene.*

Ja see kutt, maisivars Thomas, juuksed soolases õhus lokki tõmbunud. Poisi pikad soojad käsivarred, hingeõhk tema juustes ja keel tema suud täitmas ja *ohh...* Tüdruk oli purjus, see oli kindel. See oligi olnud tema ja tema sõprade eesmärk. Üks nädal kolledži alguseni. Juua end täis. Lasta end lõdvaks. Selleks ju kõik siia tulidki.

Tüdruk sulges silmad.

Kui ta need uuesti avas, haaras tema tähelepanu laperdamine lähedal asuva posti juures. Seal oli rābaldunud paberilipakas, mida hoidis kinni väike tükk kleplinti. Tuul puhus selle tagasi vastu posti ja ta nägi ühe tüdruku nägu mustvalgel fotol, mille kohal laius sõna *KADUNUD*.

„Thomas,“ ütles ta vaikselt, püüdes poissi endast eemale lükata. „Thomas! Vaata!“

Ta ei näinud tüdruku nime, mis oli foto alla väikeses kirjas trükitud, aga tüdruku nägu – nojah, tegelikult silmad – näisid otse tema suunas põrnitsevat. Häbelikult naeratades. See oli ilmselt aasta- raamatu foto. *Māleta mind igavesti!*

Paber laperdas uuesti haletsusväärse armetu lipuna.

„Keegi on kadunud,“ ütles ta. Tüdruk rebis pilgu plakatilt, kui Thomas tema kaelast eemale tõmbus. Poiss naeratas talle, valged hambad säramas. Tüdruk osutas plakatile ja Thomas sirutas käe, et seda tema jaoks paigal hoida. Nüüd sai ta lugeda. See tüdruk oli jäänud kadunuks eelmisel suvel. Kui kaua oli plakat siin rippunud? Ta kohendas õhukese rinnahoidja õlapaela. *See võiks olla ükskõik kes meie hulgast. See võiks olla mina.*

„Leiutasu ei ole,“ ütles Thomas sõrmega plakati toksides. Nende selja taga huilgas üks kuttidest ja sellele järgnes vali naerukaja. Thomas krimpsutas nina. „Miks nad arvavad, et keegi sellest ilma leiutasuta hoolib?“

Tüdruk silmad läksid suureks. Kahtlemata tegi Thomas nalja. Seesama kutt oli veidi varem peol häbelikult tunnistanud, et ei oska ujuda. Thomas oli olnud nii murtud, et ta juba mõne päeva pärast koju läheb.

„Oh, ole nüüd,“ sosistas poiss, surudes näo vastu tüdruku kaela. „Praegu ei ole õige aeg kurvastamiseks.“

„Võibolla on ta juba üles leitud,“ ütles tüdruk pigem iseendale.

Thomas pomises tema kõrva midagi, mis kõlas jaatusena. Poisi sõrmed kaevusid tema lühikestesse pükstesse ja tüdruk mõtles, kui kaugele nad täna õhtul lähevad. Ja kus nad seda teevad.

Puhus veel üks tuuleiil ja plakat rebis end posti küljest vabaks, keerles veidi aega silla kohal ja kadus siis lenneldes pimedusse. Tüdruk jälgis, kuidas paber justkui kõheldes ookeani vahutavaid laineid puudutas. Ta sulges silmad ja kui ta need uuesti avas, oli plakat kadunud.

1. peatükk

ALLISON

September 2015

SA hakkad end tundma täiesti uue inimesena.

Nii oli Annie öelnud. See on täiuslik võimalus ennast uuesti leida.

Annie vatras õhinal, lükates aeg-ajalt juukseid näolt eemale, kui me istusime restorani väliterrassil, mille nimi Chez Monsieur kõlas palju uhkemalt, kui koht tegelikult oli. Võib-olla sellepärast olingi tema entusiasmi suhtes skeptiline, et tundsin end ebamugavalt – mind häiris naksuv heli, mis kostis iga kord, kui kleepuvalt plastist lauakattelt käsi kergitasin. Ja need tähendusrikkad sõnad: *uus inime*. Kas Annie meelest oli mul midagi viga?

Võib-olla olin skeptiline kõige suhtes. Miski ei õnnestunud kunagi täiuslikult. Täiuslikkust polnud olemas, polnud igavesti õnnelikku lõppu. Tundus, et õnne polnud *üldse* olemas.

Sellegipoolest oli mu noorem õde peaaegu ainus, kes mulle jäänud oli, sestap noogutasin, lonksates vett määrdunud klaasist, milles veel vaid üksikud jääkillud Philadelphia suvelõpu päikesele vastu panid.

„Hooajavälisel ajal rannas,“ ütles õde nukra igatsusega, silmitse-des meie väga mitterannalikku ümbrust, kui üks taksojuht signaali lasi ja teisele juhile teatud sõrme näitas, üritades kitsal tänaval parkimiskohale tagurdada. „See on suurepärase võimalus lõõgastuda, jõudu koguda ja taastuda.“ Ta naeratas julgustavalt. „Ja see maja, oh, Allison! See on jumalik! Sa ei suuda seda isegi ette kujutada.“

Üritasin oma õe lõputu optimismi peale mitte silmi pööritada. „Ja kindlasti annavad need võrratud inimesed mulle lihtsalt võtmed, eks? Ilma üldse mu... tausta uurimata?“ küsisin ma.

Suur rünkpilv varjutas päikese, muutes terrassi hämaraks ja vihi-seva tuule külmaks. *See on halb enne*, ütleks mu ema, aga mina heitsin seesuguse mõtte kiiresti peast.

„Ei, ei, ei.“ Annie nõjatus lähemale ja ma tabasin tema suurtel prillikliasidel enda peegelduse – selg kühnus, armetu inimvare, kelle juuksed on neljakümnese jaoks liiga pikad. Sellest ajast, kui ma enam teles ei olnud, olin lasknud neil õlgadest allapoole kasvada, kuid värvisin neid ikkagi edevalt iga viie nädala tagant. Halle juuk-sejuuri polnud ma kunagi taluda suutnud.

Kohendasin tooli ja istusin sirgemalt. Annie vatras muudkui edasi. „Nagu ma ütlesin, mu sõber Sharon tunneb seda abielupaari väga hästi. Ja seda linna – ta kasvas sealsamas lähedal üles. Ma võin sinu eest kosta, pole probleemi. Nad tahavad kedagi, keda võivad usaldada – mitte lihtsalt kedagi suvalist. Oh, Ally. See sobiks sulle ideaalselt. Võimalus pääseda eemale... kõigest.“

Mõtlesin teha õela märkuse stiilis: *sa pead silmas, et võimalus mind sinu korterist välja saada*, kuid see oleks Mike'i pärast temas kohmetust tekitanud ja ma ei tahtnud, et ta tunneks end süüdi selle pärast, et tal on kindel suhe. Selle asemel küsisin: „Kas sa arvad, et ma tõesti suudaksin sellest kõigest eemale pääseda?“ Sest vastupidiselt sellele, mida Annie arvas, ja hoolimata neist vastuväidetest, mida ta praegu minu allaandmise kohta esitas, polnud mul vaja saada uueks inimeseks – mul oli vaja saada tagasi oma vana mina. See mina, kes ma olin enne. Enne kui kõik kokku varises.

Siiski, hoolimata minu sarkasmist ja kõhklustest – juba, juba hakkaski see mõte mind ahvatlema. Kodu ookeani ääres, tasuta kogu talveks. See abielupaar oli maja just eelmisel aastal ostnud, kuid naise töö viis ta ootamatult välismaale ja nad ei soovinud, et maja nii pikalt tühjalt seisaks. Kuid nad ei tahtnud ka selle väljatuürimisega endale tüli teha, olles umbusklikud nädalast nädalasse nende kodust sisse ja välja marssivate juhuslike võõraste suhtes. Kõik need hirmutavad jutud inimestest, kes üürivad oma kodu internetis Airbnb kaudu...

„Kas nad kasutavad Google’it?“ küsisin naljaga pooleks.

Annie raputas vastuseks lihtsalt pead. „Allison, palun jäta.“

„YouTube’i? Ma lihtsalt mõtlen kainelt.“

„Sa lihtsalt pead seda maja nägema,“ ütles ta, jättes minu märkuse tähelepanuta.

Mu õel oli annet eirata teemasid, millest ta rääkida ei tahtnud. See kuulus tema meditsiiniõe ameti juurde – koos armsate kassipojapiltidega kaunistatud vormiriiete, rõõmsameelse laulva hääle ja otsekoheste viisiga pahurate, pessimistlike patsientidega tegelemiseks. *Parim ravim on positiivne suhtumine*, ütles ta alati, ja enamasti ma imetlesin seda, ehkki mõnikord tahtsin teha nii, nagu üks tema patsient kunagi tegi – talle täis siibri kaela kummutada. Tal tuli palju välja kannatada, kuid ta tegi seda alati naeratades.

„Neli magamistuba, terrass maja tagaküljel, klaasitud veranda vaatega ookeanile. Sa võiksid seda aega lõõgastumiseks kasutada. Või selleks, et mõelda välja, mida edasi teha. Rand on selleks suurepärase koht, kas pole?“ Annie libistas käe üle laua, et pigistada minu oma, kuid ma tõstsin veeklaasi ja jälgisin, kuidas ta oma käe tagasi tõmbas. „Pealegi, sul läheb juba palju paremini.“

„Noh, kõigi teiste arvates see päris nii ei ole.“

Annie eiras ka seda. Ta teadis, kuhu see vestlus tüürib. Tegelikult tundsin kergendust. Ma ei tahtnud nagunii enam Duke’ist rääkida – seda teemat oli juba lõputult arutatud.

„Lihtsalt mõtle sellele, eks? Uurime täna õhtul lähemalt – neil on pilte. Aga me peame kiiresti tegutsema, muidu napsab keegi selle ära, ma lihtsalt tean seda. See on nagu tõeks saanud unistus.“